

Người Thua Cuộc

Ngân Bình

Một năm trước, tôi và Kiệt làm chung hãng. Tuy biết nhau qua nhiều lần gặp gỡ trong những giờ cơm trưa nhưng chưa có dịp để trò chuyện. Một hôm, thấy Kiệt ngồi ăn trưa với gói xôi, hơi ngạc nhiên tôi hỏi:

– Bà xã đâu mà phải ăn xôi thay cơm vậy anh Kiệt?

Kiệt cười:

– Bả về Việt Nam rồi, phải chạy tịnh kiêu này tới hai tháng lận, cô ơi!

Ngày hôm sau, khi chuẩn bị thức ăn trưa, tôi bỗng nảy ra ý nghĩ mang thêm một phần cơm cho Kiệt. Không chút khách sáo, Kiệt vui vẻ nhận lấy với lời cảm ơn nồng nhiệt. Vậy là từ đó, chúng tôi có những bữa cơm trưa thân mật. Một vài tiếng xầm xì bắt đầu nổi lên, nhưng tôi lơ đãng như không biết gì. Kiệt là một người thật thà, dễ tính, nên anh cũng chẳng quan tâm đến lời gièm pha của thiên hạ. Anh bảo tôi:

– Ai nói gì thì nói, mình không có thì thôi.

Tôi nhìn Kiệt đầy đũa:

– Mà nếu có gì thì “đây” cũng chẳng ngăn ai.

Kiệt cười phá lên một cách vô tư. Nụ cười thoải mái nhưng đầy hấp lực của Kiệt, làm khơi dậy trong tôi một ý tưởng táo bạo “hai tháng cũng đủ cho một cuộc tình manh nha”.

Tôi vốn là người đàn bà bất cần đời sau hai lần dang dở. Tôi đủ khôn ngoan để không “mắc cạn” như thuở đôi mươi. Và tôi cũng muốn thử sức chinh phục của mình vào độ tuổi bốn mươi. Vì thế, tôi bắt đầu tán công Kiệt.

Một cuối tuần tôi hỏi Kiệt:

– Đi biển chơi không?

Kiệt trầm ngâm do dự. Tôi gõ nhẹ vào tay anh:

– Coi vậy... anh cũng thuộc loại “thờ bà” há? Vợ vắng nhà mà cũng giữ kỷ luật nghiêm minh. Phục anh thiệt!

Kiệt nhướn mày, bặm môi với tôi:

– Đừng có xuyên tạc. Tôi đang nghĩ xem có bận gì không?

Tôi cười nắc nẻ:

– Xin lỗi, tôi đánh giá anh quá thấp... Anh Kiệt chứ đâu phải đồ bỏ.

Kiệt đứng lên, nói vài câu đùa cợt trước khi bỏ đi, nhưng không đá động gì đến lời đề nghị của tôi. Quyết không chịu thua, tôi nghĩ đến việc mời Kiệt đến nhà, dự sinh nhật của tôi.

Buổi tối sinh nhật, khi bước vào nhà chẳng thấy một người khách nào, Kiệt có vẻ bối rối. Tôi vội vàng lên tiếng:

– Lâu lắm rồi tôi không tổ chức sinh nhật. Hôm nay, bỗng nhiên thấy hứng thú nên muốn mời bạn bè đến chung vui, nhưng vì bất ngờ quá, nên không ai sắp xếp để đến dự được, may còn có anh, để tôi cảm thấy ngày sinh nhật của mình ấm áp đôi chút.

Kiệt ngồi vào bàn với nụ cười quen thuộc. Bữa tiệc trong một khung cảnh lãng mạn với nến hồng, hoa tươi, với tiếng nhạc dịu dặt và rượu nồng, đã làm Kiệt quên giữ gìn ý tứ mà thường ngày anh vẫn có. Tôi cố ý. Kiệt vô tình. Vậy là anh lọt vào cái bẫy êm ái của tôi.

Buổi sáng, khi mở mắt dậy và nhận biết mình đang nằm trên giường của tôi, mặt Kiệt tái xanh. Cái vẻ lúng túng ngượng ngập như con trai vừa mới lớn của Kiệt làm tôi phì cười:

– Anh hối hận à?

Kiệt ấp úng:

– Tôi ... tôi...

Thương hại Kiệt, nên tôi níu tay anh trấn tĩnh:

– Có gì đâu ... Tôi và anh, không ai dụ dỗ ai hết, mình đồng ý cuộc chơi này mà.

Kiệt nhìn tôi bằng cái nhìn kính ngạc. Nét hiền lành và thật thà trên khuôn mặt bánh trai của Kiệt làm tôi xao động. Dù sao, Kiệt cũng là một người đàn ông, khi tôi đã quyết chí quảng mẽ lưới tình, thì làm sao anh có thể thoát được. Thế là tôi và Kiệt trở thành đôi tình nhân.

Thời gian vợ Kiệt vắng nhà quả là thời gian trăng mật tuyệt vời của chúng tôi. Với những kinh nghiệm trên tình trường của một người đàn bà “dám chơi, dám chịu” như tôi, Kiệt chỉ có nước xuôi tay, dấn thân vào cuộc chơi mà không cần biết đến hậu quả. Rồi cũng đến ngày vợ Kiệt trở về, anh như ngồi trên lò lửa vì không biết phải

làm thế nào để chuyện “lãng nhãng” của anh đừng đến tai vợ và làm thế nào để anh có thể đến với tôi thường xuyên. Tôi hỏi Kiệt:

– Em muốn hỏi, anh yêu em thật sự hay chỉ vì một lý do nào khác?

Kiệt cầm tay tôi, hôn nhẹ:

– Anh không biết nói những câu văn hoa, bóng bẩy, nhưng anh biết rằng anh không thể nào xa em và quên em được.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, tôi nhận rõ được những cảm tình tha thiết mà tôi đã dành cho Kiệt, nên quyết định phải làm những việc tôi nên làm, để giành lấy tình yêu này. Tôi gửi vợ Kiệt tấm ảnh tôi và Kiệt chụp chung trên bãi biển. Tôi tin chắc rằng, không một người vợ nào có thể ngăn được sự ghen hờn, tức giận, khi nhìn thấy chứng tích ngoại tình của chồng mình. Vợ Kiệt sẽ giầy xéo, đay nghiến, hành hạ anh cho thỏa cơn tức giận. Có thể, bà sẽ tìm đến tôi để đánh ghen, để chửi bới. Có hình ảnh nào thô thảm, xấu xí hơn hình ảnh người đàn bà đỏ mặt, tía tai, la hét, khóc lóc trong cơn ghen tuông lồng lộn. Còn tôi. Tôi sẽ kiêu sa, quyến rũ trong căn phòng xinh xắn, ấm cúng của tôi để chờ đợi Kiệt đến tạm trú trong cơn hoạn nạn. Tôi sẽ ngọt ngào an ủi, chiều chuộng Kiệt hết lòng. Và ai. Ai sẽ là người thắng thế? Tôi nghe lòng rộn rã với niềm mơ ước sắp thành tựu.

Mấy ngày sau, Kiệt hót hải tim tôi. Anh ôm đầu khổ sở:

– Không biết ai cho tin mà vợ anh có vẻ nghi ngờ!

Tôi thăm dò:

– Bà ấy có gắng hỏi, có đưa ra bằng chứng gì không?

– Không... nhưng anh biết, vợ anh là người rất bản lĩnh.

Tôi cười mỉa mai:

– Vậy thì bà ta sẽ làm gì được mình?

Kiệt ra về với nét mặt âu lo.

Hai tuần sau, vợ Kiệt gọi điện thoại cho tôi, hẹn gặp ở một nhà hàng Mỹ. Với lòng tự tin, tôi hân hoan đi đến điểm hẹn sau khi trang điểm thật kỹ lưỡng với bộ quần áo thời trang rất “sexy”. Tôi quyết phải để cho người đàn bà này thấy rõ sự thua kém của mình, mà đừng lấy danh nghĩa là vợ của Kiệt để lấn át tôi. Tôi đến nhà hàng khoảng năm phút sau thì vợ Kiệt xuất hiện. Người đàn bà trước mặt tôi thật xinh đẹp, tươi tắn và quý phái. Với nụ cười rạng rỡ, tự nhiên, bà chìa tay để bắt tay tôi và tự giới thiệu:

– Tôi tên Kiều Loan, bạn bè thường gọi tôi là chị Kiệt. Hân hạnh được biết chị.

Giọng nói dịu dàng, ngọt ngào và điềm tĩnh của vợ Kiệt làm tôi thoáng bối rối. Tôi đã có chuẩn bị. Nhưng chỉ chuẩn bị đối phó với một người đàn bà buồn thảm, hốc hác vì ghen tuông, bà sẽ khóc lóc, van xin tôi trả Kiệt lại cho bà, chứ không phải người đàn bà rất thông dong, tươi tỉnh, đang nhìn tôi bằng cái nhìn rất kẻ cả. Ngay lúc tôi chưa biết phải nói gì thì Kiệt bước vào. Mặt Kiệt biến sắc khi nhìn thấy tôi và vợ anh. Đến lúc này thì tôi chợt hiểu. Vợ Kiệt đã sắp đặt cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, để xem Kiệt sẽ xử sự ra sao trước mặt tôi, và cũng để xác định rõ vị trí của bà trong tình cảm của Kiệt. Bà nhìn Kiệt nhỏ nhẹ nói:

– Ngồi đây anh, có cần em giới thiệu người khách quý này không?

Kiệt vừa lắc đầu, vừa cười. Nụ cười của anh hôm nay trông thảm hại làm sao. Tôi nhìn Kiệt tức tối. Kể từ khi bước chân vào đây, anh không một lần liếc mắt đến tôi. Mới hôm qua anh còn nồng nàn, tình tứ. Mới hôm qua anh còn chất ngất đam mê, sao bây giờ phũ phàng đến thế? Tôi phóng một nụ cười chua chát về hướng Kiệt, nói rõ từng tiếng một, khi vợ Kiệt yêu cầu tôi chọn món ăn:

– Anh Kiệt có thể chọn món ăn cho tôi. Anh ấy biết rõ tôi thích gì.

Vợ Kiệt nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt chồng:

– Em thích món nào anh cũng biết, phải không?

Rồi vợ Kiệt nheo mắt với tôi, thân mật đề nghị:

– Vậy thì tôi và chị cũng nên làm khó anh Kiệt một chút nha.

Quay sang Kiệt, bằng giọng nói thật mềm mỏng, nhưng ánh mắt của bà sâu thẳm, đầy cương quyết:

– Anh chỉ được chọn một món trong những món em và ... khách thích.

Kiệt cười không thành tiếng. Thái độ lúng túng của Kiệt đêm nào trên giường ngủ của tôi để thương bao nhiêu, thì cái lúng túng của anh ngày hôm nay đáng ghét bấy nhiêu. Kiệt đã nói rằng anh không thể xa tôi, không thể quên tôi, nhưng món ăn anh lựa chọn ngày hôm nay đã làm đau buốt trái tim tôi. Vợ Kiệt âu yếm gấp từng món ăn cho Kiệt và luôn miệng khen:

– Món ăn anh chọn cho em ngày hôm nay ngon thật. Cám ơn anh vẫn còn nhớ vợ anh thích gì, dù em không ở cạnh anh mấy tháng nay.

Gấp một ít thức ăn đặt vào bát tôi, vợ Kiệt nói:

– Chị ăn thử món tôi thích xem có hợp với khẩu vị của chị không?

Chưa bao giờ môi miệng tôi lại bị khóa cứng như hôm nay. Tôi ngồi yên không cử động, quên cả lời cám ơn để chứng tỏ sự lịch sự của mình. Giọng vợ Kiệt nở sắc lại:

– Nếu không hợp khẩu vị của chị, là vì nó không phải là món ăn của chị. Chị nên gọi món khác, tôi sẵn sàng mời chị.

Tôi nhìn vợ Kiệt không chớp mắt. Cảm tưởng như mình đang tham gia một vở kịch trên sân khấu mà tôi là một diễn viên không diễn trọn vai trò, làm tôi bối rối, sượng sùng. Tôi ra về trong nỗi đau và sự thán phục. Giá như vợ Kiệt mắng nhiếc, sỉ vả tôi, có thể tôi sẽ dễ đối phó hơn là thái độ nhẹ nhàng, lịch sự nhưng không kém phần cứng cỏi của bà. Tôi thua cuộc vì tôi đã khinh địch, đã xem thường câu nhắc nhở của Kiệt “vợ anh là một người đàn bà bản lĩnh”, đồng thời tôi cũng nhận ra một điều, Thượng đế đã dành cho mỗi người một chỗ đứng. Và tôi, tôi không thể giành lấy những gì không thuộc về tôi.

NB